

El PP i l'Estatut

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 1.12.09

A Catalunya provoca sorpresa que l'Espanya del 78, amb els militars franquistes en alerta, acceptés a l'article 2 de la Constitució que estava integrada per «nacionalitats i regions» i que 30 anys després s'escandalitzi perquè Catalu-nya es defineixi com a nació, i que a l'article 8 de l'Estatut es digui que els «símbols nacionals» de Catalunya són la bandera, l'himne i la festa. ¡Horror!

La causa és la composició de les Corts del 77 i la de les del 2008. Aleshores, el PSOE també era força principal (malgrat que estava a l'oposició), però a la dreta hi dominava la Unió de Centre Democràtic (UCD), una amalgama de polítics que venien de l'oposició moderada (**Álvarez de Miranda, Óscar Alzaga**) i d'antics franquistes il·lusionats a reciclar-se en un règim democràtic (**Suárez, Martín Villa**).

Ara, el centredreta és el PP, hereu de l'AP del 77, molt reticent a la Constitució. **Manuel Fraga**, el líder d'AP, la va acabar votant, però el sector ultramuntà de **Fernández de la Mora** –el franquista que va proclamar la mort de les ideologies– i **Silva Muñoz** hi va votar en contra. I el líder que va arribar al poder el 1996, **Aznar**, no només va votar contra la Constitució, sinó que ho va deixar escrit en articles de combat.

Aquesta actitud va evolucionar després cap a una lectura tancada i rígida

de la Constitució oberta i conciliadora del 1978. Feia falta una passada per la disciplina val·lisoletana. I això ha ajudat a fer que, el 2006, el PP muntés primer una gran campanya contra l'Estatut, demanant una cosa tan inconstitucional com un referèndum a tot Espanya, i presentés després el recurs d'inconstitucionalitat al TC.

Aquí hi ha l'arrel del problema. Vam passar del pragmàtic **Martín Villa** als ensuperbits **Acebes** i **Zaplana**. Però no tot és ideologia. També hi ha oportunisme. Com deia ahir un article d'aquest diari, ni AP ni el PP es van oposar al fet que dues lleis del Parlament definissin *Els Segadors* com a himne nacional i que l'Onze de Setembre fos la festa nacional. I el 1993, **Vidal-Quadras** parlava de la «vocació nacional de Catalunya». Els populars no volien ser marginats, sinó tocar poder. Per això, el 1996, quan va necessitar **Pujol** per respirar, **Aznar** «parlava català en la intimitat». En política, el sentit de l'oportunitat (per ser correctes) compta.

I aquest oportunisme també flota en la guerra a l'Estatut. El català en la intimitat era per poder governar gràcies a **Pujol**. Ara per governar s'ha de derrotar Zapatero. I, per aconseguir-ho, quan es vota l'Estatut es diu que s'està trencant Espanya. Es busca que el PSOE perdi vots a l'Espanya ofesa. Si hi ha sentència contra l'Estatut, esperen obtenir, parafrasejant **Felipe**, dues peces pel preu d'una: l'Estatut i **Zapatero**.